

— Не виждашъ ли, кумице — лисо? Това не е прѣмѣна. Азъ само си събрахъ сухи шумки за зимна постеля . . .

— А, а! Така ли? Ти ще спишъ прѣзъ зимата, ха? Я ми кажи, братко, дѣ ти е кжщичката. Азъ ще те пазя, до дѣто спишъ . . .

— Да има да вземашъ, отговори ежътъ и отново прибра носъ подъ бодлитѣ си.

Дълго чака лисана, дано се помръдне ежътъ. Най-сетнѣ ѝ омръзна и тя съ ядъ го отмина.

Ето отпрѣдѣ ѝ една шубрачка. „Дали нѣма вжтрѣ нѣкое зайче“? Тя почна да наднича между шубраката.

Изведнѣжъ отъ тамъ излиза единъ *борсукъ*, Той се впуска отгорѣ ѝ.

— Ахъ ти разбойнице и готованко, пакъ ли идешъ при мене! Пакъ ли искашъ, както лани, да ми омърсишъ кжщата, азъ да избѣгамъ, а ти да се настанишъ въ нея? О, азъ ще ти дамъ сега да разберешъ! . . .

Оплаши се лисана. Съ борсукъ шега не бива. Той е силенъ и зълъ. Тя удари на бѣгъ и тъй се спаси.

Ето на срѣща ѝ *вълкътъ*.

— Добъръ ти день, куме, каза му тя. — Кждѣ отивашъ?

— Храна търся. Не е като лѣтосъ, мжчно се открадва овца, теленце . . . Ами ту нѣкое куче изтърбуша, ту нѣкое прасенце грабна . . . А прѣди малко видѣхъ кокошчици . . .

— Дѣ, кумчо?

— Не ти казвамъ. Ще идешъ и сама ще ги изѣдешъ.